

vicsorgatták egymásra. A vétkes: a felekezeti türelmetlenség! Családi villongás, veszekedés, válás oka: a türelmetlenség! Rossz gyermeket látunk: a szülőknek nem volt türelmük nevelésével foglalkozni! Az autóbuszban valaki helyet követel, veszekedés lesz belőle. Nincs türelme kivárni, amíg a másik leszáll! Sorbanálláskor szóváltás támad. A várakozóknak nincs türelmük egymáshoz!

Sok példa van arra, hogy minden rossz forrása a türelmetlenség. Hogy mennyire romboló, akkor látjuk, ha megfogalmazzuk textusunk ellentétét: a ti türelmetlenségetekkel veszitek el a ti lelketeket, békességeteket!

Honnan merítsünk hát türelmet? Elsősorban Istentől. A hit tagadhatatlan forrása a türelemnek. A hívő ember ismertető jele a türelem. A türelem példáját Jézustól és tanítványaitól tanulhatjuk meg. Ki Jézust bírja, a türelmet bírja!

Legyünk türelmesek! Önneveléssel, önmagunk megtagadásával megnyerhetjük a türelem erényét. Legyünk türelmes szülők, házastársak, munkatársak, vallásos emberek mindenkiel szemben. Tanuljuk meg a szeretetben mindenkor elviselni egymást! Ámen.

A NAGY VACSORA (1)

Lk 14,16--18

A példázatbeli gazda nagy vacsorát készített. Elküldi szolgálait és hivatja a vendégeket. De azok kifogásokat találnak és nem mennek.

Ebben a példázatban Jézus nem egy valóságos vacsoráról beszél, hanem olyan drága alkalmakról, amikor Isten és ember együtt lehetnek. Isten, mint gazda, az evangélium tápláló, édes kenyerét szolgáltatja fel és üzen értünk: jöjjetek! vár a vacsora, vár az élet kenyere, a hit itala, az isteni áldás csókja, vár az istentisztelet! E hívásra ma is sokan mentegetőzve válaszolnak: köszönöm a meghívást, megtisztel vele, de nem lehetek, elfoglalt vagyok. Bizony, a példázatbeli gazda családja, vendégei visszautasításai nyomán sok vasárnapon megisméltődik. Istennek sok hivatalos vendége nélkül kell megtartania a vacsorát, az istentiszteletet, mert sokan kimentik magukat, ilyen-olyan nehézségekre, akadályokra hivatkozva.

Száll az üzenet az égi hullámokon: jöjj, minden kész, terítve az asztal, a drága alkalom vár! Mondd meg a gazdának — felelnek egyesek — nem kívánkozom az ő házába, templom nélkül is megvagyok. Igazuk volna? Úgy réz ki, hogy igen, hiszen, aki nem jár a templomba, az is megvan, létezik. A fák, a füvek, az állatok, a hegyek és a tengerek sem járnak templomba s mégis megvannak. Ilyen értelemben mi is megvagyunk. Csakhogy a mi életünk másabb, mint a füvek, fák, állatok, hegyek vagy tengerek élete. Nemcsak létezni, enni-inni akar, hanem minőségi életet élni. Hívásunk nemcsak a pusztá létezés, hanem a minőségi élet! Hív a templom is, s nem mindegy, hogy az evangélium szellemében élő vagy gyarló, lelketlen emberek vagyunk! A példázatbeli vendégek gondolkodásával sokmindent rá vágthatjuk: nélküle is jól megvagyunk!

Száll az üzenet tovább: ember jöjj, kész a vacsora! Mondd meg a gazdának — hangzik a felelet — nem megyek. Tudom, érzem, hogy Isten mindenütt jelen van, őt nem lehet kézzel csinált falak között tartani. Isten végtelenül nagy, s az ő tiszteletének méltó helye a nagy mindenség, a természet temploma. Én a természet templomában imádkozom, nincs szükségem a kőből rakottra. Nem az a fontos,

hogy hol találkozom Istennel, hanem az, hogy találkozom! Nem az a fontos, hogy hol bánom meg vétkeimet, hanem az, hogy megbánjam! Nem az a fontos, hogy hol éneklek a zsoltárokat, hanem az, hogy énekeljem! Ez a mentegetőzés csábítóan valószínű, ésszerű. Annyira, hogy sokak számára feleslegessé teszi a templomba járást. És mégis: hamis ez az érvelés.

Az igaz, hogy Isten mindenütt jelen van s neki mindegy, hogy hol imádom — a természetben vagy a templomban —, de nem mindegy nekem, az embernek. Az ételnek mindegy, hogy hol eszem meg: szépen terített asztal mellett, vagy piszkos kézzel a poros útszélien, de nem mindegy nekem, az embernek. A zsoltárnak mindegy, hogy gyönyörű sorait hol éneklük, templomi padban vagy kocsmaszótlánál, de nem mindegy nekem, az embernek. A nevetésnek is mindegy, hol csendül fel, esküvőn vagy temetésen, de nem mindegy nekem, az embernek és környezetnek.

Száll az üzenet tovább: jöjj, kész a vacsora! Mondd meg a gazdának, hangzik a felelet — nem megyek. Nem megyek, mert a templom elszakít a való élettől. A templomba menekülni szoktak az emberek, elbújni a gondok, a fájdalmak, a nehézségek elől. Érzéketlenné akarnak lenni, holott én minden sejtemmel érzékelné akarom a való életet!

Ez a mentegetőzés is csak látszat-igazság. A templom valóban elszakít egy-két órára a való világtól, és ezt azért teszi, hogy átalakítsa, meggyógyítsa, megnyugtassa az embert és visszaadja erejét, hogy megújultan térhessen vissza az életbe.

Mindnyájunknak szükségünk van a nagy vacsorára, a templombajárásra, az istentiszteletre! Ne mentsd magad, ne keress kifogásokat. Ilyet százat, ezret is találhatsz, de vigyázz: nehogy éhes maradj. Nehogy károd legyen a nagy vacsoráról való elmaradásodból. Hallgass hát a hívó szóra és jöjj! Ámen.

A NAGY VACSORA (2)

Lk 14, 16—18

Gyermekkoromban olvastam egy olyan kútról, melyből nem lehetett kimerni a vizet. Minél többet merték, annál több és tisztább víz gyűlt benne. A Biblia is olyan mint ez a kút: minél többet merítünk belőle, annál több marad benne. Sorai közül újabb és újabb gondolatok buzognak fel, s minél mélyebbre hatolunk, annál szebbek és drágábbak.

A nagy vacsoráról szóló jézusi példázat kútja is ilyen. Azt hittük, hogy egyetlen vasárnap kimerünk belőle minden kincset, s lám, milyen gazdagnak bizonyul egyetlen példázat is. Meg kell állapítanunk, hogy csak félbeszakítottuk a merítés műveletét, de nem merítettük ki. A kijelentés kimeríthetetlen.

A múltkor a nagy vacsora példázatát a templomlátogatásra alkalmaztuk. Elhangzott, hogy Isten, a mi gazdánk, minden vasárnap vacsorát készít nekünk, az evangélium kenyerét, a hit borát kínálja fel. Harangszóval, lelkiismeretünk megmozdításával üzen utánunk: jöjjetek! Ilyenkor, akárcsak a példázatban, kezdődnek a mentegetőzések: nincs időnk, megvagyunk templom nélkül is, Isten mindenütt jelen van, bárhol lehet imádni, a templom elzár, elszakít a való élettől. Sorra megvizsgáltuk ezeket az indokokat, érveket és kimutattuk alaptalanságukat, tartahatatlanságukat. Most folytassuk sorozatunkat, merítsünk még a nagy vacsoráról szóló példázat kútjából!